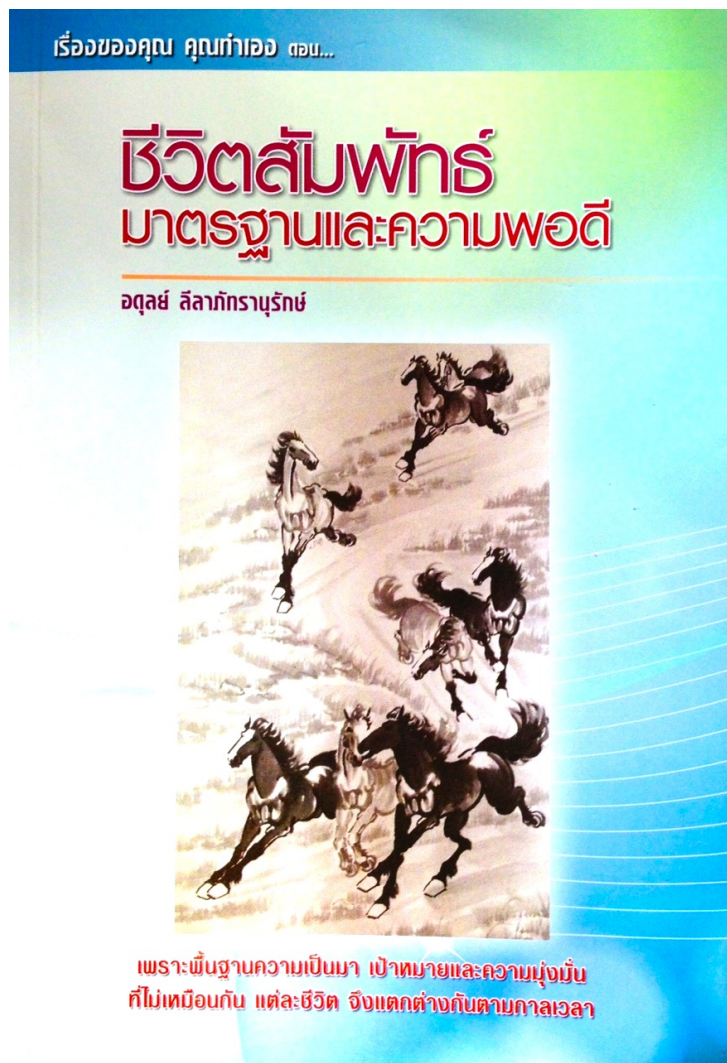

เรื่องของคุณ คุณทำเอง

ชีวิตสัมพัทธ์

มาตรฐานและความพอดี

เพราะพื้นฐานความเป็นมา เป้าหมายและความมุ่งมั่นที่ไม่เหมือนกัน
แต่ละชีวิต จึงแตกต่างกันตามกาลเวลา

อุดลย์ ลีลาภักทรานุรักษ์

เรื่องของคุณ คุณทำเอง ตอน “ชีวิตสัมพัทธ์”

ผู้เขียน นาย อดุลย์ ลีลาภัทรานุรักษ์

ISBN : 978-616-305-977-2

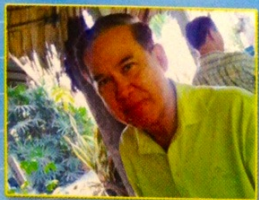
พิมพ์เมื่อ ตุลาคม 2555

จำนวน 2,000 เล่ม

สงวนลิขสิทธิ์ ต้องการเผยแพร่ต่อ ให้ขออนุญาตก่อน

ที่ติดต่อ นายอดุลย์ ลีลาภัทรานุรักษ์

E-mail : adul.leela@hotmail.com

เมื่อวัยเด็ก ผมคิดว่าการเรียนหนังสือเป็นเรื่องสนุก แต่เมื่อได้เข้าเรียนแล้ว จึงรู้ว่า มันเป็นทุกข์ เพราะถูกสอบไล่ชั้นอยู่ทุกปี แม้จะยากลำบากแค่ไหนกว่าจะผ่านการศึกษาแต่ละชั้น ก็ไม่ยอมเซ็ดคิดหลายจำ ได้ใช้เวลาเรียนในระบบจนถึงอายุ ยี่สิบแปด

เมื่อแรกเข้าทำงาน ผมคิดว่าจะสุขสบายแล้วด้วยการมีอิสระและมีรายได้ เป็นของตนเอง แต่เมื่อได้เข้าทำงานแล้ว จึงรู้ว่า มันเป็นทุกข์ยิ่งกว่าการเรียน เพราะ ต้องอยู่กับการแข่งขันแย่งชิงโอกาสอยู่ทุกปี แต่ความพยายามเพื่อรักษาศักดิ์ศรีตัวเอง ว่าเราต้องทำได้ จึงเพียรพยายามหนีให้พ้นจากตำแหน่งเดิมที่ไม่น่าอยู่ไปสู่ตำแหน่ง ใหม่ที่คิดว่าจะดีกว่า ตำแหน่งแล้ว ตำแหน่งเล่า ก็หาตำแหน่งที่สบายๆ น่าอยู่ไม่ โชคดีที่อยู่จนเกษียณการงานก่อนที่จะเป็นอะไรไป

เมื่อเข้าวัยเกษียณแล้ว คิดว่าจะมีความสุขที่จะได้ทำในสิ่งที่ชอบอย่างอิสระ สักที ทองเที่ยวก็แล้ว สงสรรค์กับเพื่อนก็แล้ว ย้ายที่อยู่ใหม่ก็แล้ว ก็ยังหนีไม่พ้นเรื่อง จุกจิกวุ่นวาย ทั้งเรื่องตัวเองและคนอื่น

นี่คือตัวตนและประสบการณ์ชีวิตในช่วง 25,000 วันแรกของผม

ไม่มีอะไรเป็นสาระที่จะจວดว่า ผมเป็นใคร มีอะไร สำคัญอย่างไร สิ่งที่มี ล้วนเป็นของธรรมดา สิ่งที่ไม่มีก็เลิกคิดหาแล้ว เตือนสติตัวเองว่า พอแล้ว อยู่อย่าง เหนือหัวมีแต่ฟ้า ดีกว่าต้องอยู่ใต้อาณัติใคร

ตั้งปณิธานว่าจะอยู่ต่อไป มีชีวิตที่สมดุลด้วย การเรียนรู้ การทำกิจกรรม การละเล่น และการให้

คำปรารภ

ความแตกต่างนั้น เป็นสัจธรรมตามธรรมชาติที่มีมาพร้อมกับสิ่งที่มีชีวิต ต้นไม้ที่เพาะจากเมล็ดพืชพันธ์เดียวกันในเวลาพร้อมกัน ยังเจริญเติบโตไม่เท่ากัน ทารกที่เกิดในวันเดียวกัน ก็เจริญเติบโตขึ้นด้วยความแข็งแรงและสติปัญญาที่ไม่เหมือนกัน แม้จะอยู่ในที่ๆเดียวกัน เหตุที่ทำให้เกิดความแตกต่างนั้น นอกจากสภาพแวดล้อมที่ต่างกันแล้ว วิธีการเลี้ยงดู และการยอมรับของทารกนั้นว่าจะซึมซับสิ่งที่ถูกปลูกฝังได้มากน้อยเท่าไร ตามปัจจัยความพร้อมขององค์ประกอบหลายๆสิ่งด้วยกัน

ความแตกต่างของสภาพและฐานะความเป็นอยู่ เกิดจากความพยายามที่จะช่วยเหลือตัวเองและการทำตนเป็นที่พึ่งแห่งตนไม่เหมือนกัน คนที่ฉลาดกว่าต่างสร้างโอกาสและความมั่งคั่งให้ตนเองอย่างไม่รู้จักพอ คนที่ไม่รู้จักช่วยตัวเองก็มองไม่เห็นโอกาส ได้แต่รอรับความช่วยเหลือ เศรษฐีมหาเศรษฐีทั้งหลายไม่ยอมหยุดหาและแบ่งปันโอกาสให้คนที่พึ่งสร้างตัวเลย จึงเกิดปัญหาช่องว่างในสังคม ปัญหาดังกล่าวไม่ได้ถูกแก้ไขด้วยการกระจายโอกาส แต่แก้ด้วยการนำรายได้ของประเทศมาชดเชยคนจนเพื่อลดช่องว่างในสังคมเพื่อหวังให้เกิดความสงบและหยุดการเรียกร้อง ต่างหวังผลประโยชน์โดยไม่ต้องใช้เงินของตนเอง

สมมติว่า เราเอาทรัพย์สินสมบัติที่มีในหมู่บ้านหนึ่งมารวมกัน แล้วแบ่งให้คนในหมู่บ้านนั้นโดยทุกคนต่างได้รับส่วนแบ่งจำนวนเท่าๆกัน ขอถามว่า คนในหมู่บ้านนั้นจะมีทรัพย์สินสมบัติเท่ากันนานสักกี่วัน เมื่อต่างคนต่างมีเงิน บางคนก็คิดที่จะใช้เงินสุดแต่ที่ต้องการทันที บางคนก็คิดเป็นเอาเงินนั้นเป็นทุน ทำมาค้าขายและให้บริการคนที่จะใช้เงินเพื่อสร้างความมั่งคั่งให้ตนเอง เพียงไม่กี่วัน สังคมนั้นๆก็จะมี ความแตกต่างทางฐานะและความมั่งคั่งเหมือนก่อน เพราะฉะนั้น การแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำด้วยการแจกจ่ายชดเชยและบิดเบือนโครงสร้างราคาสินค้า จึงเป็นทางแก้ชั่วคราวเท่านั้น

ลองศึกษาและทำความเข้าใจในธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าให้ดี มีคำสอนข้อใดบ้างที่จะลดช่องว่างระหว่างเศรษฐกิจกับบยากหรือไม่ เท่าที่ผมอ่านพระพุทธประวัติมาไม่เคยอ่านเจอว่าพระพุทธเจ้าได้ทรงแก้ปัญหาความแตกต่างทางรายได้ของคน พระองค์ทรงสอนให้เรา รู้จักช่วยตัวเอง ให้ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน คนที่ดีๆ ชี้แจงไม่ปฏิบัติตนช่วยตัวเองนั้น พระองค์ก็ทรงปล่อยให้คนเหล่านั้นเป็นเหยื่อของปูปลาเหมือนบัวได้นำไปด้วยเห็นว่าคนเหล่านั้นเป็นผู้ไม่สามารถสอนได้ จงตระหนักในฐานะปุถุชนว่า คนที่ยังไม่มี ต้องรู้จักช่วยเหลือตนเองตามธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า คนที่มีแล้วให้รู้จักแบ่งปันให้ทานคนยาก ให้ทุกชีวิตในสังคมอยู่อย่างสงบสุขด้วยกัน นี่จึงเป็นการปรองดองที่แท้จริง

เพราะสังคมในวันนี้ ไม่มีใครจะมาชี้ทางให้และกระตุ้นให้คนในชาติลุกขึ้นมาช่วยเหลือตนเอง ระบบการศึกษาแอบแฝงด้วยผลประโยชน์เชิงพาณิชย์ ระบบการออมเงินและการลงทุนมีประโยชน์การค้าแอบแฝง นักวิชาการ ข้าราชการเป็นเครื่องมือของนายทุนและนักการเมือง จึงเกิดแรงบันดาลใจให้ผมคิดเขียนหนังสือตอนนี้เป็น การมอบมรดกทางปัญญาและความคิดให้ลูกหลานของผมโดยเฉพาะ ด้วยเรื่องราวที่เห็นว่าจะเป็นเหตุการณ์และปัญหาที่ต้องเกิดขึ้นในวันหนึ่งวันใดข้างหน้า การได้อ่าน ได้คิดพิจารณาจากข้อคิดในบทความด้วยสติปัญญาของตนเองไว้ชิ้นหนึ่งในโอกาสแรกนี้ จะเป็นประโยชน์ในการรับสถานการณ์เมื่อปัญหานั้นมาถึง สิ่งที่ผมพยายามจะสื่อให้คนรุ่นปัจจุบันให้ตระหนักและทำความเข้าใจให้มากก็คือ ทุกชีวิตต่างมีที่มาและมีจุดหมายที่จะไปไม่เหมือนกัน ทุกชีวิตต่างมีโจทย์และปัญหาที่ต้องแก้ไขไม่เหมือนกัน แม้พื้นฐานที่มีมาแต่แรกไม่เท่ากัน แต่ด้วยความเข้าใจว่า อะไรเป็นปัญหา อะไรคือการแก้ปัญหา ด้วยความมุ่งมั่นที่มากพอ คนๆ นั้นย่อมสามารถประสบความสำเร็จเท่าเทียมกับผู้ที่มีโอกาสมากกว่าได้ แต่ทุกชีวิตต่างมีความต้องการที่จะมีคุณภาพชีวิตที่ดีกว่าที่เป็นอยู่เหมือนกัน สุดแต่มาตรฐานและความพอใจของคนนั้นๆ เป็นเรื่องของคุณ ที่คุณต้องทำเองให้บรรลุเป้าหมาย โดยเตรียมความพร้อมที่จะพึ่งพาตนเอง สร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน ใช้วิจารณญาณความคิดของตนเองก่อนที่จะเชื่อใคร ก่อนที่จะทำอะไร จงกระทำทุกสิ่งอย่างมีหลักการและอยู่บนพื้นฐานความเป็นจริงและมีความยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลง ด้วยความมุ่งมั่นพยายามและเข้าใจด้วยความรู้ สติและปัญญา ทุกความสำเร็จล้วนเป็นไปตามเหตุและปัจจัย หวังว่า หนังสือ “ เรื่องของคุณ คุณทำเอง ” เล่มที่ห้านี้ จะให้ข้อคิดที่จะทำให้คุณคิดจะเปลี่ยนแปลงตนเองให้สามารถอยู่ได้ในสังคมแห่งการแย่งชิงโอกาสนี้ได้

ขอให้หนังสือนี้จึงเป็นแรงบันดาลใจในการพัฒนาตนเองเดินทางไปถึงจุดหมายปลายทางให้ได้ ในวันนี้ คุณอาจเห็นว่า ยอดเขาที่อยู่อยู่ข้างหน้ามีทางขึ้นทางเดียว และคุณมุ่งไปสู่ทางเส้นนั้น トラบเมื่อคุณได้ขึ้นไปถึงยอดเขานั้นแล้ว คุณก็จะเห็นว่า ยอดเขานั้น มีคนอยู่มากมายที่มาจากทุกสารทิศ นั่นแสดงว่า ความสำเร็จเกิดขึ้นได้หลายทางหลายวิธี พยายามและค้นให้เจอสักวิธีนะคร้าบ การไปถึงก่อนหรือหลัง ไม่มีความสำคัญ เพราะความสุขอย่างแท้จริงจะเกิดขึ้นในวันที่คุณไปถึงอย่างแน่นอน ชั่วอายุของคน คนหนึ่ง ไม่ว่าจะยาวหรือสั้น ต้องให้มีคำว่า เสียใจกับเสียดาย น้อยที่สุด

บทนำ ชีวิตสัมพันธ์

หากเราใช้ชีวิตอยู่ในสังคมและสิ่งแวดล้อมเดียวกันนานๆ เราจะมีคามเคยชินและไม่อาจสังเกตเห็นความแตกต่างและการเปลี่ยนแปลงอะไรเกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ตัวอย่างเช่น ในวัยทำงาน เราอยู่แต่ในสำนักงานกับเพื่อนร่วมงานกลุ่มเดิมๆ ในบรรยากาศทำงานประจำวันที่เปลี่ยนแปลงอย่างช้าๆ ก็ยากจะเห็นความแตกต่างในแต่ละวันได้ แต่เมื่อกาลเวลาผ่านไปนานๆ ความแตกต่างในชีวิตของผู้คนในสังคมนั้นๆ ก็มีให้เห็นมากขึ้น บางครั้งอาจต้องใช้เวลาหลายปี กว่าจะเห็นได้ความแตกต่างของเพื่อนร่วมงานทั้งทางฐานะทางสังคม ฐานะทางการเงิน และสภาพทางร่างกายได้อย่างชัดเจน

ปรากฏการณ์นี้ในทางวิทยาศาสตร์ ก็คือหลักการของวิชาความเร็วสัมพันธ์ ตัวอย่างเช่นเวลาเราขับรถยนต์ไปตามทางหลวงด้วยความเร็วเท่าๆกับเพื่อนร่วมทางคันอื่นๆในทิศทางเดียวกัน เราจะไม่สังเกตเห็นว่าใครขับเร็วหรือขับช้า แต่ในระหว่างทาง หากเราได้ขับแซงรถคันอื่นๆ เราก็รู้สึกว่ารถคันที่ถูกเราแซงนั้นขับช้า และรู้สึกว่ารถที่ขับแซงเราไปนั้น ขับเร็ว เรามักเอาตัวเราเป็นมาตรฐานในการวัดคนอื่น โดยไม่ได้ประเมินว่า ระดับความเร็วของเรานั้นเหมาะสมพอดีหรือไม่

ในชีวิตจริงที่ผ่านมาจนถึงวันนี้ ผมได้พบความแตกต่างของเพื่อนๆที่เรียนรวมกันมาทั้งในระดับมัธยมและมหาวิทยาลัย ผมได้พบความแตกต่างระหว่างเพื่อนๆรุ่นเดียวกันทั้งที่ทำงานในองค์กรเดียวกันและต่างองค์กร และเมื่อกลับมาสังสรรค์ระหว่างเพื่อนนักเรียนเก่าร่วมรุ่นในสถาบันต่างๆที่ได้จากกันหลายสิบปี ผมได้พบความแก่เฒ่าและความเสื่อมโทรมทางสุขภาพร่างกายที่แตกต่างกัน บางคนเสียชีวิตด้วยสาเหตุต่างๆที่ไม่เหมือนกัน บางคนยังมีพลังกำลังที่มุ่งมั่นขยายกิจการและธุรกิจต่อไป นี่คือสังขรณ์ชีวิตที่คนทุกรุ่นจะต้องประสบกับตัวเองในวันใดวันหนึ่งข้างหน้า สำคัญคือตัวเรานั้นจะอยู่ในตำแหน่งไหนของรุ่นเดียวกัน

ทุกชีวิตต่างมีพื้นฐานที่มาไม่เหมือนกัน มีจุดมุ่งหมายและความมุ่งมั่นที่จะไปให้ถึงแตกต่างกัน และที่สำคัญที่สุดที่จะมีผลต่อวิถีชีวิตในระยะยาว ก็คือต่างมีพฤติกรรมทางความคิดและการกระทำ ที่จะทำเร็วและทำช้าต่างกัน การคิดและการกระทำช้าหรือเร็วนี้แหละ จะทำให้ชีวิตของคนทั้งหลายแตกต่างกันตามกาลเวลา ผมให้ชื่อปรากฏการณ์นี้ว่า ชีวิตสัมพันธ์ ซึ่งหมายถึงการเปรียบเทียบระหว่างชีวิตหนึ่งกับชีวิตอื่นๆในสังคมทั้งระดับท้องถิ่นจนถึงระดับประเทศ ที่เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา

เมื่อสมัยเราเป็นนักเรียน เราจะพอใจที่เราเป็นเด็กเรียนดีของโรงเรียนไม่ได้ ในวัยทำงาน เราก็จะพอใจกับตำแหน่งหน้าที่และผลงานขององค์กรเราเพียงแห่งเดียวไม่ได้ ในทำนองเดียวกัน เราก็ไม่อาจจะพอใจกับมาตรฐานความเป็นอยู่ที่ดีของเราในสังคม

แคบๆได้ ในเมื่อทุกๆชีวิต ทุกๆองค์กร ทุกๆสังคมต้องเปรียบเทียบแข่งขันกับชีวิตและความเป็นอยู่ของสังคมอื่นๆ ยิ่งเราอยู่ในยุคสมัยโลกาภิวัตน์เต็มตัวแล้ว เรายังต้องเปลี่ยนแปลงตัวเราให้ทันความเจริญของโลก ยึดหยุ่นไปตามความเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์และสิ่งแวดล้อม ต้องทำความเข้าใจให้ได้ว่าทำไมคนในชุมชนอื่นจึงมีความเจริญและมีมาตรฐานความเป็นอยู่ดีกว่าชุมชนที่เราอยู่ เราจะยกระดับมาตรฐานของทั้งชุมชนได้หรือไม่ เมื่อเราไม่สามารถเปลี่ยนแปลงผู้คนทั้งชุมชนให้ขยันทำงานหนักขึ้นได้ เราจะย้ายไปตัวเองจากที่สบายๆไปยังชุมชนที่มีบรรยากาศการแข่งขันสูงดีไหม ความจริงชีวิตของเราแต่ละคนก็ไม่ได้ยากลำบากอย่างที่คิด หากใครคนนั้นคิดได้และเริ่มต้นทำให้บรรลุเป้าหมายตามที่คิดอย่างมุ่งมั่นตั้งใจตั้งแต่โอกาสแรก ขยันและอดทนให้ถึงที่สุดตั้งแต่ต้น ย่อมสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตให้ดีขึ้นได้

หลายคนที่ได้หนังสือนี้ไปอาจไม่มีเวลาอ่านปรัชญาความคิดของผมในบทต่อๆไปภายในเล่ม อย่างน้อยขอให้อ่านบทนำนี้ให้จบ เจตนารมณ์ที่ผมได้เขียนหนังสือนี้ก็เพื่อมอบมรดกปัญญาและความคิดให้แก่ลูก ให้ลูกถือปฏิบัติเพื่อเปลี่ยนแปลงตัวเอง Change for the Difference ให้แตกต่างโดดเด่นกว่าคนอื่นๆ ด้วยการปรับเปลี่ยนทัศนคติและลักษณะนิสัยต่างๆเหล่านี้ตามหลักวิชาความเร็วสัมพัทธ์ ดังนี้

ชีวิตสัมพันธ์กับการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน

จงอย่าได้พอใจและยินดีที่จะเป็นผู้ชนะในสนามแข่งขันเดิมๆ นักเรียนที่เก่งๆ จากโรงเรียนต่างๆ พอย้ายมาเรียนที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา พอสอบเข้าเรียนคณะวิศวกรรมศาสตร์ก็ดี เข้าเรียนคณะแพทยศาสตร์ก็ดี ต้องปรับตัวและเพิ่มความพยายามอีกแค่ไหน คนที่มีประสบการณ์ดังกล่าวนี้ย่อมรู้ดี โรงเรียนต่างๆก็ดี คณะวิชาต่างๆก็ดี องค์กรธุรกิจภาครัฐหรือเอกชนก็ดี ต่างมีวัฒนธรรมและปรัชญาความเป็นอยู่แตกต่างกัน มีสภาวะการแข่งขันและบรรยากาศที่ต่างกัน จงพยายามหาโอกาสเข้าไปสู่สนามแข่งขันที่ดุเดือดเข้มข้น เพราะที่นั่นจะสร้างเราให้เป็นนักสู้ที่ต้องคิดเร็ว ทำเร็วและต้องทำให้ถูกต้องตั้งแต่แรกด้วย นี่คือก้าวแรกที่จะทำให้เราแตกต่างจากคนทั่วไปในระยะยาว

ในขณะเดียวกัน ก็อย่าได้ท้อแท้ตั้งแต่แรกว่า เราจะสู้เขาไม่ได้ในเวทีการแข่งขันระดับประเทศ แม้สถิติวิ่งร้อยเมตรของโลกจะดีแค่ไหนก็ตาม ก็ยังมีนักกรีฑาจำนวนมากมายทั่วโลกที่มุ่งมั่นฝึกฝนตนเองให้ได้เข้าสู่สนามโอลิมปิกให้จงได้ แม้ว่าเราจะไม่เป็นที่หนึ่งของโลก แต่การเป็นที่หนึ่งหรือระดับแนวหน้าในสังคมที่เราอยู่ ก็คุ้มกับความมานะพยายามอย่างแน่อน จงอย่าได้ยอมแพ้โดยยังไม่ได้สู้

ชีวิตสัมพันธ์กับความพยายามอย่างต่อเนื่อง

จงอย่าหยุดคิดหยุดทำเมื่อยังไม่บรรลุเป้าหมาย อย่าได้หมายทำอะไรง่ายๆ ด้วยหลีกเลี่ยงความยากลำบาก ในสมัยนักเรียน ยังพอจำวิชาความเร็วสัมพันธ์ว่าด้วยเรื่องพายเรือตามน้ำและทวนน้ำได้บ้างไหม หากใครใช้ชีวิตเหมือนพายเรือตามน้ำ ชีวิตอาจสบายไม่หนักแรง แต่สุดท้ายก็จะมีชีวิตแออัดอยู่ที่ปากอ่าวหรือออกทะเลไป เป็นที่อึดคัดหากินลำบาก และมีอันตรายจากคลื่นลมและภาวะน้ำท่วม เกิดมาทั้งทีในชาติหนึ่ง ต้องมุ่งมั่นพายเรือทวนน้ำขึ้นไปสู่ต้นน้ำให้ได้ เพราะยิ่งขึ้นสู่ต้นน้ำเท่าไร ธรรมชาติยิ่งสวยงามและอุดมด้วยทรัพยากรเท่านั้น การที่จะไปถึงเป้าหมายที่สวยงามนั้น ต้องพายเรือไม่หยุด พายอย่างต่อเนื่อง ต้องรู้จักเอาชนะกระแสน้ำ ต้องรู้จักสภาพภูมิประเทศของร่องน้ำและฤดูกาลทางธรรมชาติ ต้องมีจินตนาการหาเครื่องมือช่วยเดินเรือหรืออาศัยการชักจูงช่วยเหลือกันและกัน เสมือนการทำงาน ยิ่งเป็นงานใหญ่ยิ่งต้องทำงานเป็นทีม และมีพันธมิตรคอยสนับสนุน ก็จะทำให้ถึงจุดหมายได้เร็วและปลอดภัยยิ่งขึ้น ในช่วงชีวิตการเดินทาง หากพบว่าต้นน้ำที่เราจะไปถึงนั้น ไม่สวยงามเหมาะสมกับจริตความต้องการ ก็อาจเลือกลำน้ำใหม่ แล้วมุ่งหน้าพายเรือทวนน้ำขึ้นไปใหม่ เสมือนเรามุ่งมั่นทำงานในอาชีพหนึ่งมาแล้ว ได้ค้นพบความจริงว่า ไม่เหมาะสมกับสถานภาพของเรา ก็อาจเปลี่ยนอาชีพใหม่ให้เหมาะสมกับที่เรารักที่เราชอบในภายหลังได้ ในชีวิตของผม ผมได้เปลี่ยนงานจากวิศวกร เป็นนักวางแผน เป็นนักบริหารและเป็นนักลงทุนอิสระ เป็นการใช้ชีวิตพายเรือทวนน้ำตามสายน้ำต่างๆอย่างต่อเนื่องในช่วงเวลาอันยาวนาน กว่าจะได้ขึ้นสู่ฝั่งในชัยภูมิที่ปลอดภัยในวันนี้

ชีวิตสัมพันธ์กับมาตรฐานความพอดี

ต้องรู้จักกำหนดความสมดุลของชีวิตว่า มาตรฐานและความพอดีของเราอยู่ตรงไหน ตัวอย่างเช่น เราควรขับรถบนทางหลวงด้วยความเร็วเท่าไร ทำไมเราถึงขับด้วยความเร็วระดับนั้น ผมเชื่อว่าทุกคนต่างมีเหตุผลหรือจิตสำนึกของตนเอง นั่นคือข้อเท็จจริงว่าทำไมบนทางหลวง รถยนต์ทั้งหลายจึงวิ่งด้วยระดับความเร็วที่ต่างกัน ถ้าคุณมีคำตอบอย่างมีเหตุผลกับระดับความเร็วที่คุณขับ การเดินทางของคุณย่อมปลอดภัยและถึงจุดหมายทันเวลาอย่างแน่นอน ผมมักขับรถด้วยความเร็วประมาณ 100-120 กิโลเมตรต่อชั่วโมง คนรถของผมมักขับด้วยความเร็ว 130-140 กิโลเมตรต่อชั่วโมง เพราะเหตุผลที่สนับสนุนการกระทำไม่เหมือนกัน ในการเดินทางไกล ผมได้วางแผนแล้วว่า ระยะเดินทางไกลแค่ไหน ประเภท กำลังและความเร็วสูงสุดของรถเป็นอย่างไร การคาดการณ์จราจรในทางที่จะไป ผมต้องใช้เวลาเท่าไรที่รถจะวิ่งด้วยความเร็วเฉลี่ยเท่านั้นเท่านั้น กฎหมายจราจรว่าด้วยความเร็วจำกัดที่เท่าไร โดยผมจะไม่ทำผิดกฎความเร็ว ปัจจัยดัง

กล่าวทั้งหมดจะเป็นเหตุผลประกอบการกำหนดอัตราความเร็วของผม นอกจากนี้ ผมยังไม่กล้าเสี่ยงต่ออันตรายและอุบัติเหตุโดยไม่จำเป็น ทำให้ต้องลดความเร็วลงบ้าง ส่วนคนรถมีความกล้าเสี่ยงมากกว่าผม อาจคิดว่า ถ้าสามารถถึงจุดหมายเร็วขึ้น จะสร้างความพอใจให้ผมและเขาจะได้มีเวลาพักผ่อนเมื่อส่งผมถึงที่หมายได้มากขึ้นอีกด้วย

ในการกำหนดมาตรฐานความพอดี ไม่ว่าจะเป็ค่าใช้จ่ายประจำเดือนก็ดี คุณภาพการใช้ชีวิตก็ดี มีปัจจัยต่างๆที่ต้องนำมาประกอบการพิจารณามากมาย ไม่ว่าจะเป็เหตุผลส่วนตัว ครอบครัวและผู้มีส่วนได้เสียทั้งหลาย ตลอดจนสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมทางด้านต่างๆ ฯลฯ จง พยายามฝึกให้รู้จักคิด รู้จักทำงานอย่างมีแผน และรู้จักตัวของตัวเองว่า แท้จริงแล้ว มีความต้องการอะไร ความต้องการนั้นเป็นภาระที่เราสามารถจัดการได้ไหม เราก็จะสามารถสร้างมาตรฐานและความพอดีของเราได้ เป็นคุณลักษณะที่ไม่มีใครสามารถบอกแทนกันได้ การกำหนดมาตรฐานและความพอดีให้สูงที่สุดเท่าที่เราจะทำได้นั้น ทำให้ชีวิตมีรสชาติ มากกว่าที่จะอยู่อย่างสบายๆ เป้าหมายที่จะเป็นเลิศกว่าคนอื่นนั้น ต้องอาศัยกลยุทธ์และวิธีการที่ดีสนับสนุนและต้องลงมือปฏิบัติอย่างสุดความสามารถ แต่ผลสุดท้ายย่อมคุ้มค่ากว่าการปล่อยโอกาสและเวลาไปอย่างเปล่าประโยชน์อย่างแน่นอน

ชีวิตสัมพันธ์กับการมีอิสรภาพ

จงอย่ายึดติดกับสิ่งที่เคยได้ และอย่าคิดว่าสิ่งที่เคยได้จะต้องได้อีก ตามที่ได้กล่าวข้างต้นว่า การพายเรือทวนน้ำขึ้นไปเรื่อยๆ ยิ่งขึ้นสู่ต้นน้ำเท่าไร ก็จะพบสิ่งที่สวยงามกว่าเท่านั้น แต่ต้องไม่ลืมว่า ที่ต้นน้ำมักเต็มไปด้วยโขดหินและร่องน้ำมักตื้นเขิน เป็นอันตรายที่อาจทำให้เรืออัปปางได้ง่าย ดังนั้น เมื่อถึงจุดที่คิดว่าเป็นจุดหมายตามมาตรฐานและความพอดีของเราแล้ว จงรู้จักหยุดรู้จักพอ ให้อิสรภาพตัวเองที่จะทำอะไรตามความรักความชอบของตนเองบ้าง ณ ตำแหน่งที่เราขึ้นฝั่งนั้น หาก แหงนขึ้นเบื้องบน อาจมีผู้คนที่อยู่ในชัยภูมิที่สวยงามกว่าเรา แต่มองลงไปข้างล่าง ก็มีคนจำนวนมากมายที่ชีวิตต้องต่อสู้เอาตัวรอดด้วยการแข่งขันแย่งชิงอย่างยากลำบาก จงใช้ชีวิตให้สุขสงบสักช่วงหนึ่งในบั้นปลายของชีวิต แต่น่าเสียดายที่เรามักไม่รู้ว่าบั้นปลายของแต่ละคนอยู่ตรงไหน คนจำนวนไม่น้อยที่คิดว่า ยังมีเวลาและมีกำลังไปต่อไหว ได้จบชีวิตในระหว่างที่กำลังมุ่งสู่เป้าหมายที่คิดว่าอยู่ใกล้แค่เอื้อมมาแล้วมากมาย นั่นหมายความว่า คนเหล่านั้นไม่เคยได้รับอิสรภาพชีวิตแก่ตัวเองเลย ตายเหยียงทาศของความต้อการเงินทอง เกียรติยศชื่อเสียง หรือเป็นทาศรับใช้คนอื่นโดยไม่กล้าทำใจที่จะนำทรัพย์สินสมบัติของตนเองที่มีอยู่แล้วมาแลกกับการมีอิสรภาพของตนเอง ช่างเป็นชีวิตที่น่าอนาถยิ่ง เห็นๆ

กันบ่อยๆว่า คนที่มีวิชาความรู้ คนมีชื่อเสียงในสังคมไทยได้จบชีวิตیهงนี้มาแล้วมากมาย

คุณคิดอย่างไรกับข้อคิดเห็นในการใช้ชีวิตตามที่ได้อ่านมาข้างต้นนี้ เป็นเรื่องของคุณ นี่เป็นเพียงบทเริ่มต้นที่จะนำคุณไปในโลกแห่งความเป็นจริง ความสำเร็จทุกประการต้องประกอบด้วยปัจจัยสนับสนุนต่างๆ รวมทั้งสถานการณ์และโอกาสที่อำนวย ผมจะพยายามชี้แนะให้คุณได้เห็นองค์ประกอบแห่งความสำเร็จในกิจต่างๆเป็นภาพรวม ประโยชน์จากหนังสือนี้จะมีขึ้นได้ก็ต่อเมื่อคุณสามารถเข้าถึงองค์ประกอบหรือปัจจัยแห่งความสำเร็จนั้นๆด้วยตัวของคุณเอง ความจริงของชีวิต ไม่ใช่เรื่องง่ายและไม่ใช่เรื่องยาก อีกทั้งมีความไม่แน่นอนเที่ยงแท้อยู่ด้วย แม้คุณจะทำกิจสำเร็จ แต่หากคุณเสร็จช้ากว่าคนอื่น หรือมีคนอื่นที่ทำได้ดีกว่าคุณ คุณก็อาจไม่ได้รับผลตอบแทนมากอย่างที่คุณคิด อย่างไรก็ตาม การทำกิจที่ตั้งใจได้สำเร็จเหนือความคาดหมาย ผู้กระทำจักได้ความสุขใจเป็นรางวัลชีวิตอยู่แล้ว แต่เป็นความสุขใจที่ยากจะอธิบาย ไม่เคยทำเอง ย่อมไม่มีวันรู้